

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, ve věci

žalobce: **F. S.**
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 1304/9, 130 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 3. 2021,
č. j. 27202/2021/ODSH/8,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Holice ze dne 27. 5. 2020, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 2. 2020 v 15:00 hod. řídil na silnici č. III/29821, v obci Chvojenec, ve směru od obce Rokytno, osobní automobil tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena rychlost 50 km/h, byla žalobci naměřena rychlost 71 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřícího zařízení ± 3 km/h). Za tento přestupek byla žalobci uložena v souladu s ustanovením § 35 až 40, § 46 a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) a odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 1 měsíce a dále mu byla uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Svou žalobu žalobce odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce předně namítá, že žalovaný nesprávně potvrdil postup správního orgánu I. stupně, který žalobci znemožnil být při řízení zastoupen právním zástupcem, a to i přesto, že žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil hned na začátku ústního jednání, že chce využít svého práva být právně zastoupen a sdělil správnímu orgánu I. stupně i jméno konkrétního zástupce a zároveň požádal o odročení jednání. Správní orgán I. stupně však toto sdělení zaprotokoval až na konci jednání, čímž sdělení pozbylo smyslu. Navíc správní orgán I. stupně vedl telefonický rozhovor s potencionálním zástupcem žalobce. Shora popsáním postupem, navzdory protokolaci, kde správní orgán zaprotokoloval žalobcovy požadavky, znemožnil uplatnění jeho procesních práv a navrhování důkazů, jelikož žalobci nebylo umožněno takto činit prostřednictvím svého právního zástupce.
3. K pochybení došlo také v procesu dokazování, když správní orgán I. stupně na konci protokolu uvedl, se dokazování končí, aniž by však bylo patrné, kdy vůbec začalo. Pouhé vyjmenování písemností s konstatováním obsahu nelze považovat za dokazování, pokud žalobci nemohlo být známo, že se již dokazování provádí.
4. Žalobce dále v žalobě namítal, že správní orgány nijak nezjišťovaly oprávněnost strážníka Obecní policie Sezemice k provádění měření rychlosti v obci Chvojenec. Mezi stranami je nesporné, že Obecní policie Sezemice měřila rychlost v obci Chvojenec na základě veřejnoprávní smlouvy založené ve spisu. Nicméně podmínkou k tomu, aby strážník mohl vykonávat pravomoc na území jiné obce, je však jeho pověření ve smyslu § 3a odst. 4 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Splnění této podmínky však nebylo v řízení prokázáno, tudíž nelze považovat důkazy za bezvadné.
5. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.
6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, na svých závěrech setrval a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
8. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku

Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

9. Nyní již k samotnému přezkumu.
10. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že správní orgán vydal na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 2. 2020 a souvisejících podkladů (viz správní spis) příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 2. 2020 v 15:00 hod. řídil na silnici č. III/29821, v obci Chvojenec, ve směru od obce Rokytno, osobní automobil tov. zn. Škoda Octavia, registrační značky X, v úseku, kde byla obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích stanovena rychlost 50 km/h (ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu). Tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 21 km/h (po odečtení přípustné tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy mu byla naměřena rychlost 71 km/h. Za tento přestupek byla obviněnému uložena v souladu s ustanovením § 35 až 40, § 46 a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) a odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Dále mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších novelizací, uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor.
11. Správní orgán I. stupně na základě žalobcova odporu zaslal žalobci písemnost, ve které žalobce:
 - a) Vyrozuměl o pokračování správního řízení po podaném odporu
 - b) Nařídil ústní jednání
 - c) Předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 27. 5. 2020
12. Výše zmíněná písemnost byla žalobci doručena dne 15. 5. 2020. Tato písemnost obsahovala mimo výše zmíněné informace také poučení dle § 33 odst. 1 správního řádu (str. 2 písemnosti) a poučení pro případ omluvy z ústního jednání (str. 3 písemnosti).
13. Ve správním spise je poté založen Úřední záznam ze dne 22. 5. 2020, dle kterého telefonicky volala osoba, která se představila jako JUDr. Ondřej Horázný, která informovala správní orgán o převzetí zastoupení žalobce. Z úředního záznamu také vyplývá, že správní orgán telefonujícímu sdělil, že takto učiněné sdělení není podáním dle

zákona, a pokud jej telefonující řádně nepotvrdí či nedoplní, nebude k němu správní orgán přihlížet.

14. Následně dne 27. 5. 2020 provedl správní orgán I. stupně ústní jednání, ze kterého vznikl protokol o ústním jednání, č.j. MUHO-10404/2020. Z tohoto protokolu vyplývá, že správní orgán provedl dokazování za přítomnosti žalobce. Dle protokolu o ústním jednání ke zjištěným skutečnostem žalobce uvedl, že využije svého práva zvolit si zmocněnce, že zmocněncem si zvolí JUDr. Ondřeje Horázného a že plnou moc správnímu orgánu předá bezodkladně, přičemž zároveň požádal o odročení, aby se dokazování mohl účastnit i jeho zástupce. Tímto bylo dle protokolu ústní jednání ukončeno. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým opětovně žalobce uznal vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč a trest zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 1 měsíce. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 3. 2020.
15. Dne 30. 3. 2020 také došlo správnímu orgánu I. stupně oznámení datované na 30. 5. 2020 od JUDr. Ondřeje Horázného o převzetí zastoupení žalobce a také plná moc pro zmíněného advokáta ze dne 28. 5. 2020.
16. Následně dne 22. 6. 2020 podal žalobce již skrze svého zmocněnce blanketní odvolání proti výše citovanému rozhodnutí, které žalobce na výzvu dne 3. 7. 2020 doplnil. Ve svém dovolání žalobce uvedl v jádru totožné námitky, které žalobce užil pro zde projednávanou žalobu.
17. Takto doplnění odvolání žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30. 3. 2021, č. j. 27202/2021/ODSH/8, zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce již výše popsanou žalobu.
18. Z podané žaloby i správního spisu je zřejmé, že stěžejní spornou otázkou mezi stranami je zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, který i přes oznámení žalobce učiněné při ústním jednání o tom, že využívá práva zvolit si zástupce a žádá o odročení jednání, pokračoval v ústním jednání, po kterém vydal své rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že tento postup byl nezákonný, jelikož se jedná o porušení jeho práva být v řízení zastoupen a práva na obhajobu. S tímto názorem se však krajský soud neztotožnil.
19. Krajskému soudu jsou samozřejmě známy závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 12. 2015, č. j. 4 As 225/2015 – 32, který skrze analogii tehdy platného přestupkového zákona s trestním řádem dospěl NSS k závěru, že správní orgán je povinen v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, umožnit obviněnému ze spáchání přestupku zvolit si obhájce i po zahájení ústního jednání, přičemž pro výkon tohoto práva správní orgán obviněnému stanoví přiměřenou lhůtu. Nicméně zmíněný judikát NSS nelze „mechanicky vztáhnout“ na danu věc, když každý případ je nutno posuzovat individuálně (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 9 As 55/2019 – 36).
20. Ve zde projednávané věci vzal krajský soud při posuzování postupu správního orgánu I. stupně za stěžejní tu skutečnost, že zástupce žalobce JUDr. Horázný dne 22. 5. 2020 telefonicky kontaktoval správní orgán s informací o převzetí zastoupení žalobce, přičemž jej správní orgán I. stupně poučil, že takto učiněné podání není podáním dle správního

řádu a bude jej nutno podat řádnou formou. Tuto skutečnost žalobce nijak nevyvrací, dokonce sám v žalobě a v odvolání uvádí, že o „potencionálním“ zastoupení správní orgán sám informoval a současně žádal o odročení jednání z důvodu seznámení se se spisem. Z tohoto tak jednoznačně vyplývá, že žalobce si zástupce pro řízení před správním orgánem již zvolil a právní zástupce o nařízeném ústním jednání věděl minimálně 5 dní předem. Skutečnost, že právní zástupce či žalobce nedokázali ve zbylém dostatečném čase správnímu orgánu jakkoliv řádně doručit plnou moc s řádnou včasnou a odůvodněnou žádostí o odročení, jistě nelze přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně.

21. Ve zde projednávané věci tak nemohlo dojít ze strany právního orgánu I. stupně k porušení práva žalobce na spravedlivý proces a práva na obhajobu, jelikož v řízení bylo prokázáno, že žalobce byl řádně poučen o možnosti zvolit si dle § 33 s.ř. zástupce pro řízení, žalobce si fakticky svého zástupce zvolil, zástupce s dostatečným předstihem věděl o nařízeném ústním jednání, nicméně žalobce či právní zástupce pouze nebyli schopni správnímu orgánu řádně doručit potřebné listiny i s možnou omluvou z jednání a žádostí o odročení. Krajský soud hlavně připomíná, že právnímu zástupci a žalobci nic nebránilo se k ústnímu jednání dostavit, plnou moc udělit do protokolu a požádat o odročení jednání. Žalobce se svým právním zástupcem však nevyužili žádnou možnost danou procesními předpisy. K tomu lze na závěr uvést starou právní zásadu, *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy bdělým svědčí právo.
22. Nad rámec výše uvedeného však musí krajský soud konstatovat, že lze správnímu orgánu I. stupně vytknout, že byť žalobcovo vyjádření o úmyslu zvolit si advokáta a žádost o odročení byly zaprotokolovány, tak ale správní orgán se k tomuto nijak nevyjádřil a neodůvodnil svůj postup při ústním jednání a ani v odůvodnění svého rozhodnutí. Nicméně toto pochybení správního orgánu I. stupně zhojil při svém rozhodování žalovaný, který již zákonnost takového postupu dostatečně zdůvodnil. K tomu také nelze zapomínat, že „[n]e každé procesní pochybení správního orgánu je totiž důvodem ke zrušení jeho rozhodnutí, ale takovým důvodem je pouze podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (viz např. rozsudky ze dne 8. 3. 2007, č. j. 8 Afs 102/2005 - 65, ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 70/2007 - 102, nebo ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 78/2012 - 45)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 186/2017 - 46, www.nssoud.cz).
23. Z výše uvedeného důvodu pak bylo již nadbytečné se zabývat otázkou, kdy bylo zaprotokolováno sdělení žalobce o tom, že využívá svého práva zvolit si právního zástupce s žádostí o přerušování a odročení jednání, jelikož ani zaprotokolování hned v úvodu protokolu, jak mělo dle žalobce být, by nemělo vliv na zákonnost provedeného ústního jednání bez zástupce žalobce. Obdobně též výtky žalobce, že z protokolu nelze seznat, kdy začalo dokazování a jaké důkazy byly provedeny, nemůže být úspěšná, jelikož i bez výslovného uvedení „provádí se dokazování“ je z protokolu patrné, ze kterých podkladů správní orgán vycházel, co z nich má za prokázané. Z protokolu lze dále jasně vyvodit, že s těmito podklady byl žalobce během ústního jednání seznámen a dostal možnost se k nim vyjádřit, přičemž dostal také možnost navrhnout další důkazy, které by mohl správní

orgán provést. Žalobce však zvolil pasivní strategii, odmítl se k čemukoliv vyjádřit či cokoliv navrhnout.

24. Jako poslední se krajský soud zabýval žalobní námitkou ohledně nesplnění povinnosti správního orgánu I. stupně zabývat se naplněním zákonné podmínky vyplývající z § 3a odst. 4 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Jako první je nutno uvést na pravou míru, že v době spáchání přestupku, tedy v roce 2020, již ustanovení § 3a odst. 4 zákona o obecní policii nebylo účinné. Znění tohoto ustanovení bylo novelou v rámci systematiky zákona přesunuto do § 3c odst. 4 zákona o obecní policii v novém znění: „*Strážníci, kteří na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a nebo 3b plní úkoly na území jiné obce, prokazují oprávnění k plnění těchto úkolů písemným pověřením vydaným starostou obce, na jejímž území tyto úkoly plní.*“
25. Žalobce nesporuje skutečnost, že ve správním spise je obsažen ověřovací list měřícího zařízení, osvědčení strážníka M. k měření rychlosti ověřeným zařízením a veřejnoprávní smlouva městem Sezemice a obcí Chvojenec o oprávnění Městské policie Sezemice provádět úkony dle zákona o obecní policii. Žalobce pouze namítá, že nebylo prokázáno, že právě tento konkrétní strážník byl oprávněn starostkou obce Chvojenec oprávněn vykonávat úkony dle zákona o obecní policii na území obce. S tímto tvrzením však nemůže krajský soud souhlasit.
26. Ve správním spise na č.l. 5 je založen úřední záznam ze dne 21. 2. 2020, ve kterém je jasně zaznamenáno, že strážník M. prováděl měření rychlosti v obci Chvojenec „*po vzájemné dohodě mezi starostkou obce Chvojenec a velitelem Městské policie Sezemice na základě harmonogramu služeb.*“ Krajský soud nemá jediný důvod o této skutečnosti zaznamenané v úředním záznamu jakkoliv pochybovat, dokonce ani sám žalobce v žalobě neuvedl jediný konkrétní důvod, pro který považovat tuto skutečnost za nedůvěryhodnou či snad lživou. Žalobce pouze uvedl, že se musí tato skutečnost postavit na jisto. Krajský je však toho názoru, že ve správním spise jsou založeny všechny listiny a podklady (viz úřední záznam ze dne 21. 2. 2020, ověřovací list měřícího zařízení, osvědčení strážníka M. k měření rychlosti ověřeným zařízením a veřejnoprávní smlouva městem Sezemice a obcí Chvojenec), na základě kterých lze jednoznačně uzavřít, že měření rychlosti žalobcova automobilu v obci Chvojenec bylo provedeno oprávněným způsobem a oprávněnou osobou. Ani tuto námitku tak nehodnotil krajský soud jako důvodnou.
27. Tímto krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
29. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.
30. O žalobě bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož strany s tímto postupem souhlasily (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 17. srpna 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce